

ΣΥΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΚΥΝΙΚΟΙ¹⁾

Τὸ λέω ξανά—μπορεῖ αὐτὴν ἡ σκέψη νὰ μὴν προβάλλῃ μὲ τόση καθαρότητα στοὺς κυνικούς· ἵνως βεβολόνουν μὲ τόσο ζῆλο τὴν ζωήν, ὅπου μποροῦν, ἀναγκάζουν τὸν παρατηρητὴν νὰ παραδεχτῇ ἀθελα πώς τὶς αἰσχρότητές τους δὲν πρέπει νὰ τὶς μῆν μάρτιο στὴ φιληδονία, τους, μὰ καὶ στὴν πρόθεση νὰ διαφθείρουν πᾶν διάτιον.

“Ηθοκριτὴς δὲν εἶμαι: “Αν αὐτὰ τὰ ὅργα ήταν δημιὲς χυδαίων καὶ ἀρρωστημένου πνεύματος, διὸ ἡ σαπίλα αὐτὴν καὶ τὴν βρέφωνται στὸν κύκλον τῶν μπουρόσαδων, θὰ τὴν ἐπερνα μονάχα ἄντα τὴν πορεία τῆς αὐτοκαταστροφῆς μὲς σ' ἔνα στρῶμα ποὺ τὸ ζωὴν δὲν τὸ χρειάζεται καὶ εἰν' ἔχετρος τῆς.

Μὰ δὲ χείμαρρος τῆς βάναυσης παραλυσίας, μιὰς ἀνταρσίας μανιακῶν, μπορεῖ νὰ παρασύρῃ καὶ τὸ πὺὸ ἀκριβὲ κειμήλιο τῆς ζωῆς—ένα μέρος ἀπὸ τὴν νιότη ποὺ τραβοῖται πρὸς τὶς κορρές τοῦ πνεύματος, βλασταίνονται τὸ ἔδαφός του, ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ λασοῦ.

Γι' αὐτὸν πρέπει κανένας νάναλαδη τὸ δυστρέπτο ἔργο νὰ φωτίσῃ, διὸ ἡ δύναμή των φτάνει, ἐκείνη τὴν πορεία τῆς ἀποσύνθεσης τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ εἰ κόλακες τῆς δίνουν τὸνομα ὑψηλολογία τῆς σύγχρονης πολιτισμένης κοινωνίας».

* * *

Κάποτε δὲ κυνικὸς διαλαλεῖ διέφρωχα:

— Γυρεύω πνευματικὴ ἀρμονία, τελειότητα... Φυσικά, λέει φέματα, ω; τόσο βρίσκει ἀνθρώπους ποὺ τοῦ δίνουν πίστη. Εἶναι δὲ τόσο ὠραῖο νὰ διειρόπολῃ κανεὶς πνευματικὴ ἀρμονία.

Μὰ κάτω ἀπὸ τὴν ἐτικέττα τοῦ ἀτομικού προσφέρνεται πάντα διότιος, περσότερο ἢ λιγότερο ἀπιδέξια κομμένος κοινωνικὸς κυνισμός.

“Ἄς φανταστοῦμε δίνων ἀρμονικὸν ἀνθρώπων ὡς ἔνα δύν, ποὺ δίλει εἰ γερές πνευματικὲς καὶ σωματικὲς τοῦ διδιότητες” ἀναπτύσσονται ἀρμονικὰ δίχως νάντικροδωντά ἀναμεταξύ τους.

Μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ τέτιος ἀνθρώπως μὲς τὶς συνθήκες τῆς μάχης γιὰ τὸ χορτασμό; Ἡ ἀνάπτυξη τοῦ κάθε «Ἐγώ» περιορίζεται ἀναγκαῖα ἀπὸ τὸ ξόδεμα δὲλων τῶν δυνάμεων γιὰ τὸ κέρδος καὶ τὴ διατήρηση τῆς διδιότητος.

Στὸν ἁγάνα γιὰ τὴν ἀκεραιότητα τῆς διδιότητος τοῦ ἀγώνα θὰ στενευτὴ μονάχα, μπορεῖ μονάχα νάσχοληται στὸ νὰ σοφίζεται πολεμικοὺς δόλους, νὰ ταπεινόνῃ τὴν διερηφάνειά του ἀντὶ νὰ τὴν ύψονται, ἢ παραδίνεται στὴν ἀπληστία, στὴν κακία ἀντὶ νὰ τρέχῃ στὴν ἐλευθερία!

Γιὰ νὰ πιτύχῃ ἀκόμα καὶ μικρές ἀνέσεις, δρεῖται δὲ ἀνθρώπως νὰ κάνῃ ἀτιμίτες μεγάλες καὶ μονάχα στὴν ἀτιμία φτάνει στὴν τελειότητα.

Οἱ κυνικοὶ τόσο μωροὶ δὲν εἶναι, ξέρουν πὼς δὲ ἀνθρώπως μὲ τοὺς σημερινοὺς δρους τοῦ πολέμου δὲλων ἐναντίον δὲλων κομματιάζεται, τὸ θέλει δὲν τὸ θέλει.

Εέρουν πὼς ἀρμονία πνευματικὴ εἰν' ἀδύνατη καὶ πὼς ἡ προσπάθεια νὰ μορφωθῇ τὸ «Ἐγώ» σ' ένα σύνολο ἀρμονικὸν εἰν' ἀπραγματοποίητη— δὲ ἀνθρώπως δὲν ἔχει γι' αὐτὸν οὕτε καιρὸν οὕτε τόπο.

Ως τόσο κράζουν, καλοῦν, σπρώχουν πέρας αὐτὸν τὸ δρόμο—εἰν' ἀκριβῶς ἐνα πολεμικὸ μέσον ἐναντίον τοῦ ἀναπόδευκτον.

— ‘Εχεῖ εἰν’ ἡ ἐλευθερία! λέν καὶ δείχνουν σ' ένα μέρος κοντινά τους. Συγχίζονται μ' αὐτὸν τὸν

τρόπο τοὺς ἀνθρώπους, μπορεῖ ίσως νὰ πληθύνουν τὸν ἀριθμὸ τους.

Ἡ ἐλευθερία εἶναι πάντα μπρὸς καὶ πάντα— μακριά!

Ο ἀληθινὸς ἀτομικοῦ εἶναι στὸ μέλλον, πίσω ἀπὸ τὸ σοσιαλισμό. Γιὰ τὸ σημερὸν ἀνθρώπῳ εἰν' ἀφαστος καὶ τοῦ ταιριάζει δόσι καὶ στὸν καμπούρη τέρματα τοῦ ἴπποτο.

“Οχ: «Ἐγώ» μὰ «ἔμεις»—αὐτὴν εἰν’ ἡ ἀρχὴ τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀτόμου. “Οσο ἀκέμα θὰ ὑπάρχῃ ἔνα αδικό μου, τὸ «Ἐγώ» δὲ θὰ γλυτωσῃ δόσι. δὲν ἀντλήσῃ ἀπὸ τὸ λαό τὴ δύναμη ποὺ τοῦ χρειάζεται γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ρωνύχῃ σ' ἔλο τὸν κόσμο.

— Εἶσαι δικός μου!

Τότε τέλος θάνατελήρ στὸν ἀνθρώπῳ τὸ αἰσθημα νὰ γίνῃ ἡ ἐνσάρκωση δόση τοῦ πλούτου, δῆλης τῆς δύορφιδες τοῦ κόσμου, δῆλης τῆς πειρας τῆς ἀνθρωπότητας καὶ—ἀντάξιος πνευματικὰ δῆλων τοῦ ἀδερφῶν του.

Ἐνα ἔτοιο ἀρμονικὸ εἶναι δυνατό τότε μονάχα, δῆται εἰ γερεὶς καὶ μέρος ἡ ὑπάρχη τὸ πλαθίος, δῆται προδάλους ἀνθρώπων ποὺ τὸ ἐνόντει τοὺς αἰσθηματα τοῦ σεβασμοῦ ἀναμεταξύ τους.

Αὐτὸν τὸ αἰσθημα θὰ γεννηθῇ ἀπὸ τὴν ἀνάμνηση τῆς μεγάλης συναθροιστικῆς ἔργασίας, ποὺ ἔφερε σὲ τέλος δὲ λαός στὸ περασμένο μὲ τὸ σκοπὸ τοῦ ζεναγεννημοῦ του· αὐτὸν τὸ αἰσθημα θὰ δυναμώσῃ μὲ τὴ συνείδηση τῆς ἐνιαίας πειρας τοῦ καθεγούς καὶ τῆς διλότητας καθύδης καὶ τῆς ἀλληλεγγύης τῶν ἔργων ποὺ δέρμόδουν σ' ὅλους καὶ στὸν κάθε ἔναν.

Αλλὰ μὲ τὸν καιρὸ αὐτὸν τὸ αἰσθημα τοῦ σεβασμοῦ ἀνθρώπου σὲ ἀνθρώπῳ θάλλαξῃ σὲ θρησκεία. Γιατὶ ἡ θρησκεία τῆς ἀνθρωπότητας πρέπει νὰ εἶναι ἡ ὑπέροχη καὶ τραγικὴ ἱστορία τῶν ἔργων καὶ τῶν πόνων της στὸ μακρό, μεγαλεπίσθολον ἀγώνα γιὰ τὴν ἐλευθερία τοῦ πνεύματος· καὶ τὴν κυριαρχία τῶν δυνάμεων τῆς φύσης.

ΜΑΞΙΜ ΓΚΟΡΚΗΣ

(Μετάφραση Πέτρου Βασιλικοῦ)

ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΕ ΦΙΛΟ

Κολέ μου Ιέλονα,

Τώρα ποὺ μὲς γράφεις, πὼς εἶσαι ἀπὸ τοὺς φίλους μου κάπως σὲ ἀποκαλύπτω κρίμα μόνο ποὺ γιὰ τὸ βιβλίο μου ἔγραψες σὲ δὲ «Νουμᾶ» ίσως καὶ σχεῖς κάποιος ζῆλος; γιὰ νὰ μὲς εἴπει ἔτσι πὲλ ἀμερόληπτα καὶ μὲ λεπτομέρεια τὴ γνώμη του· καὶ διώμας πολὺ εὐχαριστήθηκε, ποὺ δίνεις στὸ τελευταῖο μέρος τῆς βιβλιοχρισίας σου ἀφορμὴ νὰ γράψω δύσλόγια γιὰ τοὺς προλόγους καὶ, ἀφοῦ τὸ ἀπαιτεῖς, καὶ τὴ γνώμη μου γιὰ τὴν ποίησή μου: βλέπεις, πὼς διόλου δὲ διστάζω, μήτε ποὺ περιμένω νὰ ἀδοθοῦνε τὰ «Μωσαϊκά» μου... γιατὶ, ποιὸς ξέρει, ζει θὰ ζήσουμε.

Λοιπόν: Ιμπιστεύτηκα σὲ δυὸ τὸσο ἐκλεχτὰ πρόσωπα τὰ τραγούδια μου, στὸν κ. Νιρβάνα καὶ τὸν κ. Δεμπέγκ, πρώτο: ἐπειδὴ μ' ἀρίστεις ἔτσι διδῷ στὸ νησάκι μου ἀπομονωμένος, νὰ μὲς συστήσουνε στὸν κόσμο τὸ μεγάλο, τέτοιος ἀνθρώπως, ποὺ τὸν γνωρίζουνε τόσο λεπτά καὶ τόσο ἀριστοκρατικά μὲ.. καὶ δίχως σχολές, καὶ χολές, καὶ κόμικτα γλωσσικά... δίχως τελείες· νὰ ἔτσι ποὺ είμαι, σὲ σαστισμένο χωριατόπουλο, ἀγγυαλτος, δὲν τολμῶ νὰ παρουσιάσω μονάχας μου, είμαι διστακτικός. — Δεύτερο, ἐπειδὴ έσυνηθίσαμε στὴν Πλατρίδα μας, τὴν νέαν «Ελλάδα», νὰ κρίνουμε, σὰν προκατειλημμένοι, τὸν καθένανε δχι μὲ τὰ μάτια τῆς ιδίας μας φυχῆς, παρὰ μὲ τῶν ζηλῶν, καὶ μάλιστα, σὰν αὐτοὶ θρίσσονται σὲ κάποιο ἀνώτερο ἐπίπεδο, πολὺ μ' ἀρέσει

νὰ δίνω τὰ βιβλία μου στὸ κοινό μὲ κάποια πεποθηση, ποὺ θὰν τοῦ δώσουνε τὰ πρόσωπα ἐκεῖνα τοῦ προλόγου γιατὶ ἡ πεποθηση, ξέρουμε, εἶναι ἥπας δέρας, ἔστω καὶ τεχνητός, ποὺ τὸν ἀναπτύξει ὁ κοντρόθαλμος ἀντικείμενος, ὃς που νὰ σὲ σιμώσει, χειραγωγημένος, νὰ πάρῃ τὸν ἀληθινό, τὸ φυσικότερο, νὰ σὲ πλησιάσει ὃς ἔκει ποὺ στέκεις, στὸν κόπτο μου, δῆται μάταια θὰ σ' ξύγονε, θαρρώντας πὼς ἔκει σιμά σου, θάνατονεύσῃ κάποιες βαρετές μεριδιές, ναρκωτικῶν λουλουδιῶν... ίσως ἀναπολίτικων. Δὲν εἰδατε δῆλοι σας, τι «Τραγούδια τῆς Ακρογαλιάς» στὴν κρίση του δὲ «Ερμονας πέρσης; πὼς έχρινε τὰ τραγούδια μου, μάλιστα χωρίς νὰ μὲ πολυδιαβάσει, ἀφοῦ έγραψε γιὰ τὰ «Τραγούδια τῆς Ακρογαλιάς» στὴν κρίση του δὲ «Ερμονας πέρσης; πὼς έχρινε τὰ τραγούδια μου, μάλιστα στα χωρίς νὰ μὲ πολυδιαβάσει, ἀφοῦ έγραψε γιὰ τὰ παραχεινεύεται, γιατὶ νὰ ἔρχουμαι διλοίσχη τὴν ἀπόστρατην, νὰ γιατὶ νὰ μὴ γράψω τραγούδια στεριάνα, ἐνῷ είχα καρμιά πεννηταριὲ δημιουργεῖται δῆλο στέριανα στὰ φύλλα τοῦ «Νουμᾶ», δῆται δὲν τὸ γράφεις, ἔχει χρόνια; μάλιστα είχα σκοπό, στὸν «Ερμονα, δέ μη διαβάσει; Ματερίς ἀπὸ τὰ τότα, δέ μου έχρισιαζότανε, νὰ γιατὶ νὰ μὴ γράψω τραγούδια στεριάνα, ἐνῷ είχα καρμιά πεννηταριὲ δημιουργεῖται δῆλο στέριανα στὰ φύλλα τοῦ «Νουμᾶ», δῆται δὲν τὸ γράφεις, έχει χρόνια; μάλιστα είχα σκοπό στὸν «Ερμονα, δέ μη διαβάσει; Ματερίς ἀπὸ τὰ τότα, δέ μου έχρισιαζότανε, νὰ γιατὶ νὰ μὴ γράψω τραγούδια στεριάνα, ἐνῷ είχα καρμιά πεννηταριὲ δημιουργεῖται δῆλο στέριανα στὰ φύλλα τοῦ «Νουμᾶ», δῆται δὲν τὸ γράφεις, έχει χρόνια; μάλιστα είχα σκοπό στὸν «Ερμονα, δέ μη διαβάσει; Ματερίς ἀπὸ τὰ τότα, δέ μου έχρισιαζότανε, νὰ γιατὶ νὰ μὴ γράψω τραγούδια στεριάνα, ἐνῷ είχα καρμιά πεννηταριὲ δημιουργεῖται δῆλο στέριανα στὰ φύλλα τοῦ «Νουμᾶ», δῆται δὲν τὸ γράφεις, έχει χρόνια; μάλιστα είχα σκοπό στὸν «Ερμονα, δέ μη διαβάσει; Ματερίς ἀπὸ τὰ τότα, δέ μου έχρισιαζότανε, νὰ γιατὶ νὰ μὴ γράψω τραγούδια στεριάνα, ἐνῷ είχα καρμιά πεννητ

πού μόνο μὲ τῆς πηγῆς ἔκείνης, πού προεῖπα, ἵσως δροσερούστουν τὸ ἄσυχο, καθάρο, καὶ ἀπαλόφωνο νεράκι, πού ἔτοι ἔκειθε κατεβαίνεις ὡς⁹ στὸ δρόμο τους. Κ' ἡ ποίησή μου πάντα πρόθυμη βρυσούλα μοιράζει τὸ καλὸ της τὸ νεράκι: «ὅποιος διψάει ἀς ἔρθει καὶ ἔς πιεῖ...»

Σπέτσες 26-5-08.

Μὲ πολλὴ ἀγάπη

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΤΑΚΙΝΘΟΙ

Τῶν πράσινων πευμούσιν τὸ μονοπάτι πῆγα νακτίθους μοσκομύδιστον νὰ μάσω ἓνα σωρὸ καὶ νὰ τοὺς χύσω κατὰ γίε—ω μάτασπρη πλημμύρα—στὴ λουλουδένια ἀγάπη μας κρεββάτι τρυφερό.

Καὶ τῆς βαρεῖσης τῆς μυρουδιᾶς τὸ μεθυσμένο ἄγει, ποὺ ἀπ' τὴν ψυχὴ τῷ λουλουδιῷ σὰ σύντερο ἀνεβαίνει, ἀπάνω στὰ φτερούγια τοῦ τοὺς πόδων μας θὰ φέρει σὲ νάποια πλάση γαλανή. Ξανθή, φωτολουσμένη.

ΜΕΛΙΚΕΡΤΗΣ

Ο ΕΞΝΟΣ ΤΥΠΟΣ

Σ' ἔνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα φύλλα τοῦ «Monde Hellenique» δημοσιεύτηκε μεταφρασμένο ἀπὸ τὰ Ισπανικά, σημαντικὸ χρήστο τοῦ γνωστοῦ Ισπανοῦ συγγραφέα κ. E. Gomez Carrillo, γιὰ τὸν ποιητή μας Κωστῆ Παλαμᾶ, πρωτοδημοσιεύμένο σὲ μιὰ Ἑγκριτην φημερίδα τῆς Μαδρίτης.

Ο κ. E. Gomez Carrillo παίρνοντας ἀφορ- μὴ ἀπὸ τὴν γαλλικὴ ἔκδοση τοῦ «Θάνατον τοῦ Παλ- ληκαριοῦ» κατὰ μετάφραση τοῦ κ. Jean d' Argos, ξετάξει τὸ ἔργο τοῦ Παλαμᾶ γενικά, λέγον- τας πὼς τοῦ ἀξίζει ὁ ἐπαινος κι ὁ θαμασμός.

Τὸ «Θάνατον τοῦ Παλληκαριοῦ», τόνε χαραχτη- ρίζει «θαμαστὸ ἀριστούργημα καὶ τὸν ποιητὴ τοῦ σὰν πνέμα συγγενικὸ τοῦ Γκαϊτε. «Μὲ τὴν γαλλ- νη του, λέει, μὲ τὴν μεγαλοπρέπεια τοῦ ἰδεαλισμοῦ σου, μὲ τὴν ἀγάπην του στὸ σύνολο, μὲ τὴν λυρικὴ του εἰδωλολατρεία, δρωμιδὸς συγγραφέας θυμίζει τὸ μεγάλο ποιητὴ τῆς Γερμανίας».

Καὶ τελειώνει.

«Τὸ μόνο πράμα ἵσως ποὺ θὰ δώσῃ στοὺς ἀν- τίθετους τοῦ Παλαμᾶ ἱπιχείρημα κατὰ τοῦ ἀπό- λυτου νατσιοναλισμοῦ του, είναι ἡ γλώσσα του. 'Απ' δύος τοὺς τρόπους τῆς ἑκφραστῆς ποὺ γνωρίζουμε, μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς ἀληθινά, πὼς ὑπάρχει ἥνας, δικλασσικός, ποὺ φίνεται περιφρονημένος, δὲν κι αὐ- τὸς δι τρόπος είναι κείνος ποὺ κρατεῖ τὴν παράδοση τοῦ Σοφοκλῆ καὶ τοῦ Πίνταρου. Μὲ δ ἔδιος δ ποιη- τὴς ἀπαντάει σ' αὐτό, πὼς προτιμῶντας τὴν γλώ- σσα του λαοῦ, τὴν γλώσσα τῷ μαλλιαρῶν περιορίζε- ται στὴν ἀρχαία ἴδεια κι ἀκολουθεῖ τὸ παράδειγμα τῶν ἐνδοξῶν προγόνων του ποὺ κι αὐτὸς μεταχειρί- στηκαν τὴν λαϊκὴ λαλιά».

ΚΑΚΟΝ ΤΟ ΓΗΡΑΣ....

Στὸ τελευταῖο «Κράτος» τοῦ κ. Τζεβέλλα (5 Ιουνίου 908, σελ. 1) δ κ. Σ. I. Βουτιράς, καυτηριάζοντας τὸ Βα- σιλικὸ ποὺ σύστησε στὴν Πάτρα στὸν Πρόεδρο τῶν μπακά- ληδων πὼς πρέπει νὰ μιλάσι τὴ γλώσσα του, τελιώνει τὸ ἀρθρό του μὲ τὰ ἔσχα τοῦτα λόγια, ποὺ ἀξίζει μὰ τὴν ἀλήθειαν νάθανατιστοῦν μέσα στὸ «Νουμᾶ».

«Οτι ἔκαστον τῶν τοπικῶν τούτων ἰδιωμάτων παρήγαγε ποιητικά τινα ἀριστούργηματα, ἐν οἷς δ μως τὸ ὅφος τῆς ἐμπνεύσεως μόλις συγκαλύπτει τὴν πτωχείαν καὶ τὸ ταπεινὸν τοῦ ὅργανου, οἷα τὰ τοῦ

Χριστοπούλου ἐν τῷ βιζαντινῷ ἰδιώματι, τὰ δημο- τικὰ λεγόμενα καὶ τὰ τοῦ Βιλλαρᾶ ἐν τῷ ἡπειρω- τικῷ, τὰ τῶν Κορνάρου καὶ Χορτάτου ἐν τῷ κρητι- κῷ, τὰ τῶν Σολωμοῦ, Βαλαωρίτου, Τυπάλδου, Λα- σκαράτου ἐν τῷ ἐπτανησιακῷ, οὐδὲις βεβαίως ἀρ- νεῖται, ἀλλὰ τὰ ποιητικὰ ταῦτα ἀριστούργηματα ἀ- κριβῶς ἔνεκα τοῦ μερικοῦ τῆς γλώσσης ΟΥΔΕΠΟ- ΤΕ(!!!) ἐγένοντο κτήματα τοῦ δόλου ἐλληνικοῦ ἔθνους, γνωστὰ δὲ ὑπάρχουσι μόνον ἐν ταῖς χώραις, ἐν αἷς ἐ- γεννήθησαν καὶ εἰς ὀλίγους λογίους· καὶ αὐτὸς δὲ δ θαυμάσιος ὄμνος εἰς τὴν ἐλευθερίαν τοῦ Σολωμοῦ μόνον ὡς ἔθνος ὑμνὸς ἐγένετο γνωστὸς εἰς τὸ δόλον ἔθνος, καὶ μόλις μία ἡ δύο στροφὴ αὐτοῦ ἀπειμη- μονεύθησαν, ἐνῷ πολλῷ μετριώτερων ποιητῶν ποιη- ματα ἀπειμημονεύθησαν καὶ ἀπομνημονεύονται ὑπὸ τοῦ λαοῦ διόλεκτηρα ἔνεκκα τῆς γλώσσης. «Οδοιόν τι πάσχουσι καὶ οἱ σήμερον μαλλιαροί, ὃν τινες ἔχουσι πράγματι ἐμπνευσιν ἀξίαν καλλιτέρας τύχη;... καὶ γλώσσης. Διότι τὰ ἐν τῷ γλωσσικῷ ἰδιώματι ἡ διαλέκτῳ ποιημάτα οὐδέποτε ἐπεβλήθησαν εἰς τὴν συνείδησιν οἰουδήποτε ἔθνους. Θαυμάζεται ἡ ἐμ- πνευσις, ἀλλὰ κατοδικάζεται εἰς ἀφάνειαν, διότι ἡ ἔθνικὴ συνείδησις ἀποκρούει τὴν γλώσσαν.

«Αφεριμ, τσελεπῆ!

Ο.ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

«Ο συνεργάτης μας Σωτήρης Σκίπης τυπώνει σὲ τόμο στὸ Παρίσι τὰ ποιημάτια του (παλιοὺς στίχους γνωστοὺς καὶ λίγους ἄγνωστους) μὲ τὸν τίτλο «Η μεγάλη αὔρα».

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Γ. Ζεῦς. Μισιλν., q. Λάβαμε τὴν συντρομή (5. 5. 08 - 5. 5. 09) καὶ σ' εὐχαριστοῦμε. — κ. Δ. Πατεζ. Τὸ φύλλο στέλνεται ταχινάτα. «Αἱ γάθηκε τώρα στὴν πόστα, γράφετε μας ποιοὶ ἀριθμοὶ σου λείπουσε νὰ σου τοὺς ἔνα- στελλουμε. — κ. Σ. Ν. Ρεζ. στὴ Σελονίκη. Θὰ σου γρά- φουμε. Χρήματα γιὰ βιβλία μπορεῖς νὰ μάς στείλεις μὲ ταχυδρομικὴ ἐπιταχ. — κ. Ν. Πασ. Μυτιλήνη. Λάβαμε τὴν συντρομή του κ. Γιανκρ. καὶ σ' εὐχαριστοῦμε. Τὰ βιβλία σου τὰ στέλνουμε μὲ συστημένο δέμα. — κ. Παπαν. Φει- burg. Τὸ φύλλο στέλνεται ταχινά στὴν Κύμη, ώστε ἔκει νὰ γράψεις. «Δλλες ἀπὸ τὶς πρώτες δὲ μᾶς στείλανε. — κ. Φ. «Οπως τράφει δ. κ. Σενόπουλος πάει νὰ μᾶς πείσει πὼς σήμερα τὸ νᾶναι δικτυωχορίωδες ἔνας δημοτικότης κατάγ- τησε στὴν Αθήνα ἐμπορικὴ ἱπιχείρηση. — κ. Σ. Τρ. «Οσο θλεπει διδοχήτης καὶ διευθυντής τοῦ «Νουμᾶ» σὲ ταῦτη τὴν ἔκδοση του δύλλου τὴν ἐφρόντιζε δ ἀκριδός μας συνερ- γάτης καὶ φίλος Ρήγας Γκόλφης.

ΣΤΟΥ «ΝΟΥΜΑ»

τὸ γραφεῖο(δρόμος Ζήνωνα2) πουλιούνται ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ τ. ἔνα καὶ 1,25 ρ. γρ. γιὰ τὸ ἔξωτερικό, τάκολουσα βιβλία τοῦ ΨΥΧΑΡΙΙ «Τεύχο τοῦ Γιαννίτρα» — τοῦ ΠΑΛΑΙ «Ηλιος καὶ Φεγγάρι» — τοῦ ΦΩΤΙΑΔΗ «Τὸ γλωσσικὸ ζή- τημα καὶ τὸ Εκπαιδευτικὴ μας ἀναγέννηση» — τοῦ ΕΦΤΑ- ΛΙΩΤΗ «Ιστορία τῆς Ρωμαϊκῆς», «Μαζωγέτρο καὶ Βρου- κόλακες» καὶ «Νησιώτικες Ιστορίες» — τοῦ Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗ «Οι σκιές μου» — τοῦ ΠΑΝΤΕΛΗ ΧΟΡΝ «τὸ ἀνεγέρτητο» (δράμα) — τοῦ ΠΑΙΑ ΣΤΑΥΡΟΥ «Θρησκεία καὶ Πατρίδα» — τοῦ ΣΤΕΦ. ΡΑΜΑ «Τὰ Παλαιὰ καὶ τὰ Κοινωνία» — τοῦ Γ. ΑΒΑΖΟΥ «Η ματιά» — τοῦ Δ. Η. ΤΑΓΚΟΝΟΥ ΑΟΥ «Ζωντανοὶ καὶ πενθεῖσον» καὶ «Ο Αστωτος» (δράματα) — τοῦ ΑΟΓΤΟΥ «Δάρτης καὶ Χλόη» (μεταρρ. Βεστιερδή) — τοῦ ΕΥΡΙΠΙΔΗ «Η Μήδεια» (μεταρρ. Περγαλίτη) — τοῦ ΣΟΦΟΚΛΗ «Ἄλας» (μεταρρ. Ζήσηρη).

Η ΙΑΙΑΔΑ μεταφρασμένη ἀπὸ τὸν Αλέξ. Πάλλη δρ. 2 καὶ ψρ. 2 1/2 γιὰ τὸ ἔξωτερικό.

Ο ΑΘΩΠΙΝΟΣ ΜΙΧΑΛΙΝΟΜΟΣ τῆς κ. Αλεξαν- τρας Παπαδόπουλος, ύρισσοδεμένος, δρ. 1 1/2 καὶ ψρ. 2 γιὰ τὸ δέκατον

Τοῦ ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ «Ιαμβοὶ καὶ Ανάπταστοι» — «Τρισέγενη» — «Γράμματα» — «Λαζαλευτη Ζεηή», δρ. ἀν- τικ. 12 ποὺ πουλιούνται στὰ βιβλιοπωλεῖα. Γιὰ τὶς ἐπαργύρες 6,50 καὶ γιὰ τὸ Εξωτερικό 7 ψρ. ψρ. δίγως ἀλλο ἔσοδο γιὰ τὰ ταχυδρομικά. — «Ο ὀδωρεκάλυπτος τοῦ Γύρτου», 3 δραχμαῖς. — «Ο θάνατος τοῦ Παλληκριοῦ» δρ. 1.

Τοῦ ΔΑ «Μερτόνων καὶ ἡρώων αἵμα» δρ. 2.

Τοῦ Γ. ΜΑΡΚΕΤΗ Πλουτολογία (δρ. 1). — Κριτικὴ ζοῦ ἔσοδοι λογισμοῦ τοῦ Κάτη (δρ. 1). — Τὸ δατυλολογικὸ ζήτημα στὴν Αγγλία (λεπτά 50).

Τοῦ ΔΕΑΝΤΡΟΥ Κ. ΠΑΛΑΜΑ τὰ «Πρώτα τραγού- δια» δρ. 1.

Τοῦ ΕΡΜΟΝΑ «τῆς Ζωῆς» δρ. 1.

Τοῦ ΒΑ ΠΑΝΙΔΗ «Γλώσσα καὶ Ζωή» δρ. 2.

Τῆς κ. ΕΙΡΗΝΗΣ ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ «Απὸ τὸν κόσμο τοῦ σαλονούδη δρ. 1.

Τοῦ ΣΕΝΙΤΕΜΕΝΟΥ «Τὸ Μπαρπάκι» δρ. 1.

Τοῦ ΨΥΧΑΡΗ διὰ τὰ ἔργα ἀπὸ δρ. 4 ὁ τόμος.

Τοῦ Γ. ΣΚΛΗΡΟΥ «Τὸ κοινωνικὸ μας ζήτημα δ. 0,50. ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ τὰ Βλέμη λεπ. 0,50.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΣ

Ἐντοκοι καταθέσεις

ΤΗ ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ δέχεται ἐντόκους καταθέ- σεις εἰς τραπεζικὰ γραμματα καὶ εἰς χρυσόν, ητοι εἰς ρόγχα καὶ λίρες στερλίνας ἀποδεσμένης γιατρεῖς.

Αἱ εἰς χρυσόν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πληρηφόρων εἰς τὸ αὐτὸν νόμισμα, εἰς δὲ ἔκταγης δημιουργίας εἰς χρυσὸν η δε ἐπιταγῆς δημιουργίας (σχέδιος) ἐπὶ τοῦ ἔξωτεροῦ κατ' ἐπιλογὴν τοῦ διοικούσου.

Τὸ κερίκλειον καὶ οἱ τόκοι τῶν διοδογιῶν πλη- ρωνοῦνται ἐν τῷ Κεντρικῷ Κατατέματι καὶ τῇ αἴ- τηση τοῦ καταθέτου